

Азъ съмъ вѣчно движенъе,
 Тварь на прѣображенъе,
 Скитникъ хвърленъ въ свѣтътъ
 Да върви, да се луга
 Отъ лъжа въвъ сьумнѣнъе
 И отъ мракъ въ свѣтлина.
 Азъ щж минж невидимъ
 Въ поколенъя безъ брой —
 Новъ животъ да имъ дамъ
 За борби, трудове,
 За високи летежи,
 За безумни ламтенъя. . .
 Не, азъ нѣма да мрж.

Богътъ.

Що е гробъ? Тъменъ кжтъ
 Назначенъ за прахътъ.
 Гробътъ ли? Азъ съмъ богъ —
 И безсмъртний не мре.
 Но не богъ на Мойсея,
 На Зораистра, на Будда, —
 А на Разума чисти,
 На великата Правда —
 На Напрѣдъка богъ.
 Отъ столѣтия много,
 Прѣзъ всемирни прѣврати,
 Гонж чудна задача:
 Тоя вѣтъ несполученъ
 Да мѣнж, обновж;
 Тайний изворъ на злото
 Изъ самата природа
 Да искубнж на сила;
 Сѣтний ударъ да дамъ
 На олтари, тронове;